

Arrest

nr. 146 565 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **1. X**
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X
 2. X
 als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, en X, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat G. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2000 huwt de eerste verzoekende partij met haar Belgische echtgenote.

Op 10 maart 2004 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging op grond van haar huwelijk met een Belgische echtgenote. Op 12 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing wordt een verzoek tot herziening ingediend. In navolging van het verzoek tot herziening wordt op 23 november 2005 de beslissing genomen *“waarmee verzoekers verblijfssituatie geregulariseerd wordt”*. De eerste verzoekende partij wordt op 7 december 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 26 december 2006 huwt de eerste verzoekende partij te Marokko met een Marokkaanse vrouw, O.E.B., *in casu* de persoon die in het thans voorliggende verzoekschrift optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarig kind dat de tweede verzoekende partij uitmaakt. Dit huwelijk wordt echter niet erkend door de Belgische overheden.

Op 14 oktober 2009 wordt het eerste huwelijk van de eerste verzoekende partij door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt bij arrest nr. 2009/AR/3166 van 3 november 2010 bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen.

Op 2 november 2009 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij.

Op 8 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaard wordt. Op 24 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van de beslissing van 8 juni 2012. Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing die op 21 oktober 2014 ter kennis gebracht werd. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.11.2009 werd ingediend en op datum van 04.04.2011, 09.05.2011, 20.04.2012, 25.10.2012 en 15.01.2013 werd aangevuld door:

*A., A. (...) (R.R.: 072000201975)
geboren te D. A. (...) op (...)
wettelijk vertegenwoordiger van
A. A. (...) (R.R.: 0720002Q1E75)’
geboren te A. (...) op (...)*

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de aanvraag van de partner van betrokkene, mevrouw O. E. B. (...) (geboren te T. (...) op (...), van Marokkaanse nationaliteit) en hun zoontje A., A. (...) (geboren te T. (...), op (...), van Marokkaanse nationaliteit) werd afgesloten op 17.11.2010 en aan betrokkene werd betekend op 24.11.2010

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde documenten, namelijk een kopie van een pagina van een attest van immatriculatie, een kopie van zijn rijbewijs en een kopie van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen van 08.11.2006, kan niet aanvaard worden gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat

het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.

De Omzendbrief van 21 juni 2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld."

Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt verzoeker op 22 maart 2013 ter kennis gebracht. Tegen voormelde beslissingen werden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ingediend. Bij arrest van 26 juli 2013 met nummer 107 409 wordt het beroep tegen voormelde beslissingen verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Het "belang" wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State veronderstelt de belangvereiste dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blij moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

2.1.2. *In casu* wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij op 4 februari 2013 een inreisverbod voor de duur van vijf jaren werd opgelegd, daar zij fraude gepleegd heeft om toegelaten te worden tot verblijf. Met name wordt er gewezen op de nietigverklaring van het huwelijk omwille van een schijnhuwelijk. Dit inreisverbod werd de eerste verzoekende partij op 22 maart 2013 ter kennis gebracht. Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring dat eerste verzoekende partij op 4 april 2013 heeft ingediend tegen dit inreisverbod, werd door de Raad verworpen bij arrest met nummer 107 409 van 26 juli 2013.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]"

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet uit blijkt de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie mutatis mutandis: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

2.1.3. In voorliggend geval trad het inreisverbod dat eerste verzoekende partij werd opgelegd in werking op 22 maart 2013. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat het beroep dat eerste verzoekende partij tegen deze beslissing heeft ingesteld werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 107 409 van 26 juli 2013. Eerste verzoekende partij kan geen rechtsmiddel meer aanwenden tegen het inreisverbod. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt verder niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat eerste verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Het blijkt dan ook dat eerste verzoekende partij op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indiende onder de gelding viel van een inreisverbod van vijf jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van het aan eerste verzoekende partij betekende inreisverbod van vijf jaren verhindert dat haar een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect van een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod.

2.1.4. Ter terechtzitting werd deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van eerste verzoekende partij stelt dat zij de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing heeft ingediend op een ogenblik dat het inreisverbod nog niet was opgelegd. Verder wijst zij erop dat haar voorafgaand aan de kennisgeving van de thans bestreden beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht waarin wordt verwezen naar de thans bestreden beslissing, terwijl in een administratieve beslissing haars inziens niet mag worden verwezen naar een andere administratieve beslissing die nog niet ter kennis werd gebracht. Zij bevestigt dat het beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen. De verwerende partij stelt dat de toelichting omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten niet relevant is.

In tegenstelling tot wat de advocaat van de eerste verzoekende partij ter terechtzitting uiteenzet, wordt in de beslissing van 4 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 2 november 2009. In voormelde beslissingen wordt gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat de eerste verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, daar haar huwelijk nietig werd verklaard daar het een schijnhuwelijk betrof.

Met betrekking tot het inreisverbod wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd daar zij fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt teneinde te worden toegelaten tot verblijf. Er wordt uitdrukkelijk gewezen op het gegeven dat de eerste verzoekende partij op 24 juni 2000 huwde met een Belgische onderdaan, maar dat dit huwelijk op 14 oktober 2009 vernietigd werd door rechtbank van eerste aanleg als zijnde een schijnhuwelijk. Bij arrest van 3 november 2010 heeft het hof van beroep het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg bevestigd.

Bijgevolg kan de advocaat van de eerste verzoekende partij in dit betoog niet worden gevolgd en gaat zij hiermee voorbij aan wat reeds in punten 2.1.2. en 2.1.3. wordt gesteld. Het opgelegde inreisverbod houdt een verbod in om gedurende vijf jaar op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zodat ook een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij slechts tot een nieuwe weigering van de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1., zou kunnen leiden zo lang het inreisverbod door het bevoegde bestuur niet is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

2.1.5. Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij thans geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing. (RvS 30 december 2014, nr. 10.989 (c))

De eerste verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door haar gevorderde vernietiging haar in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep dat werd ingesteld door de eerste verzoekende partij is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. Bijgevolg werd enkel in hoofde van de tweede verzoekende partij – voor wie eerste verzoekende partij en haar partner, mevrouw E. B. O. optreden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter – een ontvankelijk beroep ingediend.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de formele en materiële motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

3.1.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 9bis eerste lid van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

[...]

Verzoeker voegde de volgende documenten toe aan zijn regularisatieaanvraag:

-een kopij van zijn attest van immatriculatie

-een kopij van zijn rijbewijs

-een kopij van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen(B-kaart), afgeleverd op 08.11.2006 en geldig tot 06.12.2010, met vermelding van het nationaal nr. 72000201975

De beslissing van 4.02.2013 verklaart de aanvraag onontvankelijk wegens het niet toevoegen van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een identiteitskaart.

Hiervoor wordt verwezen naar de omzendbrief van 21 juni 2007. Uit de hiërarchie der rechtsnormen vloeit verder voort dat een wet een hogere norm is dan een omzendbrief, waardoor de omzendbrief geen strengere voorwaarden kan opleggen dan de wet.

Artikel 9bis vermeldt dat de vreemdeling over “een identiteitsdocument” moet beschikken, en vereist geen nationaal erkend paspoort.

Verzoeker heeft zijn Belgische identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig op het moment van het indienen van de regularisatieaanvraag in 2009, toegevoegd aan zijn aanvraag. Dit betreft een identiteitsdocument, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, dat de tegenpartij toelaat verzoeker te identificeren, hetgeen het doel is van de wet.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt immers dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een

verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont". In de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangeduid dat een identiteitsdocument dient te worden voorgelegd in het kader van de aanvraag teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo moet iemands identiteit zeker zijn om de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Hieruit vloeit voort dat de verwerende partij had moeten aantonen in de bestreden beslissing waarom de identiteit van verzoeker, ondanks de voorgelegde identiteitsdocumenten, onzeker zou gebleven zijn. Zij schendt dan ook haar motiveringsplicht door dit niet te doen, zoals Uw Raad reeds oordeelde in haar arrest van 26 april 2010, n° 42 321:

"Il n'en demeure pas moins qu'en l'espèce, il ressort du dossier administratif que le requérant a produit, à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, une attestation d'identité complète, document qui, s'il n'en porte pas formellement l'intitulé, comporte néanmoins un grand nombre de données d'identification figurant d'ordinaire dans une carte d'identité (nom et prénoms, lieu et date de naissance, nationalité,...) et est revêtue des informations d'usage pour la délivrance d'un document officiel (numéro de document ; désignation, signature et cachets de l'autorité émettrice). Dans de telles circonstances, compte tenu de la ratio legis de l'article 9 bis, rappelée supra, selon laquelle une demande serait déclarée irrecevable « si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour servent à régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité », et étant donné l'obligation de motivation formelle pesant sur la partie défenderesse, le Conseil estime que celle-ci ne pouvait se borner à déclarer que la demande n'était pas accompagnée d'un document d'identité requis, à savoir (une copie du) le passeport international, ou un titre de voyage équivalent, ou (une copie de) la carte d'identité nationale, mais devait expliquer les raisons pour lesquelles l'identité de l'intéressée demeurait incertaine ou imprécise malgré la production dudit document."

Deze rechtspraak is perfect toepasbaar op huidige zaak. De documenten die werden voorgelegd, waaronder een identiteitskaart voor vreemdelingen die door de verwerende partij zelf werd afgeleverd en een foto van verzoeker bevat, zijn naam, voornaam, adres, geboortedatum, geboorteplaats, burgerlijke staat, plaats van uireiking, geldigheid en uitkerende overheid, geven perfect de identiteit van verzoeker weer. Deze werd vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van eerdere procedures die aanleiding gaven tot het afleveren van de verblijfstitel. De verwerende partij toont niet aan waarom deze identiteitsdocumenten de identiteit van verzoeker niet volledig zouden weergeven.

Zij schendt dan ook haar motiveringsplicht.

□ Verzoeker maakte reeds een kopij over van zijn internationaal erkend paspoort ten tijde van zijn aanvraag tot verblijf die aanleiding gaf tot het toekennen van zijn verblijfstitel in 2005.

Dit paspoort was geldig van 19.09.2005 tot 18.09.2010. De geldigheid werd vervolgens verlengd op 31.03.2010 tot 30.03.2015.

Een kopij van dit paspoort bevond zich in het administratief dossier van verzoeker. Daarom voegde hij aan zijn aanvraag enkel een kopij van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen toe, evenals een kopij van zijn attest van immatriculatie en zijn rijbewijs.

Bij de betekening van de beslissing tot onontvankelijkheid voor de eerste maal op 16.8.2012, die later opnieuw werd ingetrokken, werd een identificatieformulier toegevoegd waarop de identiteitsgegevens van verzoeker werden vermeld met een foto en een kopij van zijn paspoort, waaruit blijkt dat de verwerende partij dus wel degelijk beschikte over dit paspoort in het administratief dossier.

Volgens vaste rechtspraak dient elke administratieve beslissing steunen op juiste, pertinente motieven die hun basis vinden in het administratief dossier, dat samengesteld wordt gedurende de procedure die aanleiding geeft tot de beslissing.^{3 4}

Het paspoort bevond zich in het administratief dossier en had bijgevolg in aanmerking genomen moeten worden. Vde tegenpartij schendt zo haar materiële motiveringsplicht die haar verplicht rekening te houden met alle elementen die zich in het administratief dossier bevinden.

□ Bovendien werd bij faxbericht van verzoekers toenmalige raadsman van 30.08.2012, dus voor de beslissing van onontvankelijkheid dd. 04.02.2013, nogmaals een kopij overgemaakt van het internationaal paspoort.

De beslissing van 4.02.2013 verklaart de aanvraag echter onontvankelijk wegens het niet toevoegen van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een identiteitskaart, zonder melding te maken van het feit dat het internationaal paspoort, dat zich al in het administratief dossier bevond, alsnog werd overgemaakt en dit voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verplichting van formele motivering, die weegt op de tegenpartij, bevat ten minste de verplichting verzoeker te informeren met betrekking tot de redenen die geleid hebben tot de betreffende beslissing

en dit onder vorm van een motivering die een antwoord biedt op de argumenten ingeroepen door verzoeker.

Eveneens dient deze verplichting verzoeker in staat te stellen de redenen te kennen waarop de beslissing gebaseerd is door op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de redeneringswijze van de tegenpartij weer te geven en verzoeker zo toe te laten zich te verdedigen tegen deze beslissing voor de bevoegde instantie.

De wet stelt dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende te kunnen beschouwd worden dient de motivering steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht dienen in overweging genomen te worden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient er nagegaan te worden of de tegenpartij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Door geen melding te maken van het feit dat bij faxbericht alsnog een kopij van het internationaal paspoort werd overgemaakt, schendt de tegenpartij zijn motiveringsplicht.

□ Uit artikel 9bis kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling niet in de mogelijkheid zou zijn om anslog het bewijs van zijn identiteit aan het bestuur over te maken indien hij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en hierbij naliet om dit stuk te voegen.

Zoals reeds vermeld blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont".⁵ In de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangeduid dat een identiteitsdocument dient te worden voorgelegd in het kader van de aanvraag teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager.⁶

Er wordt evenwel nergens toegelicht dat het vereiste identiteitsdocument bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd. Verwerende partij kan dus niet schuilen achter het feit dat dit paspoort bij de inleidende aanvraag had moeten worden gevoegd, aangezien dit niet in overeenstemming zou zijn met de doelstelling nagestreefd door de wetgever.

Noch uit de wettekst, noch uit de parlementaire voorbereidingen vloeit voort dat het bestuur de mogelijkheid zou hebben om bewijsstukken, die niet samen met de initiele aanvraag werden neergelegd, buiten beschouwing te laten.

Het overgemaakte paspoort dient beschouwd te worden als een aanvulling op de reeds hangende aanvraag en maakt er derhalve integraal deel van uit.

Uw Raad oordeelde reeds in die zin in haar arrest nr. 42 816 van 30 april 2010.

Door het ter beschikking gestelde paspoort buiten beschouwing te laten bij het nemen van de bestreden beslissing terwijl dit wel degelijk voor het nemen ervan overgemaakt werd, schendt de tegenpartij artikel 9bis van de vreemdelingenwet."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel:

"Verzoeker stelt dat hij een kopie heeft voorgelegd van een geldige identiteitskaart voor vreemdelingen, als identiteitsdocument en dat artikel 9bis Vreemdelingenwet niet vereist dat de aanvrager enkel een nationaal paspoort voorlegt als bewijs van zijn identiteit.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat een kopie van een identiteitskaart voor vreemdelingen niet kan aanvaard worden als een identiteitskaart zoals vermeld in de omzendbrief van 21.06.2007.

Verwerende partij stelt vast dat de ratio legis van de vereiste van het voorleggen van een identiteitsdocument is om de ware identiteit van verzoeker te achterhalen.

Verzoeker toont niet aan dat de identiteitskaart voor vreemdelingen die hij voorlegt effectief opgesteld is op basis van een nationaal paspoort of nationale identiteitskaart.

De bewijslast ligt bij de verzoeker.

Een identiteitskaart voor vreemdelingen is slechts een verblijfsdocument en geen reisdocument.

Een identiteitskaart voor vreemdelingen is geen identiteitskaart, geen identiteitsdocument, maar slechts een bewijs dat de vreemdeling legaal in het land verblijft.

Verzoeker stelt zelf dat zijn identiteitskaart voor vreemdelingen een B-kaart was.

Een B-kaart geldt als bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg correct gemotiveerd dat de kopie van de identiteitskaart voor vreemdelingen, niet aanvaard kan worden 'gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.'

De titel van dit document is voor verzoeker verwarrend, maar juridisch gezien voldoet dit document aan de vereiste voorwaarde voorzien in artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Het middel is ongegrond."

3.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom een kopie van een attest van immatriculatie en een kopie van een identiteitskaart voor vreemdelingen van 8 november 2006 niet aanvaard worden als een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de motieven van de bestreden beslissing gekend zijn, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd wordt zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). *In casu* vergt de ingeroepen schending van de materiële motiveringplicht, eveneens nazicht van de opgeworpen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoot”* (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de

aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Wat betreft het beroep ingediend door de minderjarige dochter van de eerste verzoekende partij, tweede verzoekende partij – waarbij eerste verzoekende partij en zijn partner, mevrouw E. B. O. optreden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter –, stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 2 november 2009, dit is voor de geboorte van tweede verzoekende partij, doch in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze ook betrekking heeft op de minderjarige dochter van de eerste verzoekende partij. In zoverre de mededeling van de geboorte van de tweede verzoekende partij dient te worden beschouwd als een actualisatie van de aanvraag waarbij dient te worden verondersteld dat de aanvraag eveneens namens de dochter ingediend werd, blijkt niet uit het administratief dossier dat zij, conform artikel, 9bis van de Vreemdelingenwet, een identiteitsdocument heeft voorgelegd of dat zij aangetoond heeft dat zij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. Deze motieven van de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij worden niet betwist in het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat het enig middel in het verzoekschrift voorts uitsluitend gericht is op de in de bestreden beslissing vermelde motivering dat de aanvraag van eerste verzoekende partij niet gepaard ging met een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde titel, noch met een kopie van de nationale identiteitskaart, noch met een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Zoals blijkt uit het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat het beroep dat werd ingesteld door de eerste verzoekende partij niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rehtens vereiste belang, gelet op het inreisverbod dat haar werd opgelegd.

Gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld is, noch een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde bevat, - gegeven dat wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier -, komt de beslissing van het bestuur dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor voorliggende aanvraag niet werd vervuld, niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor.

De tweede verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat de tweede verzoekende partij op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding in hare hoofde.

Waar tot slot een schending van artikel 61 van het Vreemdelingenbesluit aangehaald wordt, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van het Vreemdelingenbesluit bij artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 (BS 13 mei 2008 (tweede uitg.)), met ingang van 1 juni 2008 opgeheven werd. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Een schending van de door de tweede verzoekende partij aangehaalde beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

De tweede verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is in hoofde van de eerste verzoekende partij onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS